

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, FARNOSŤ LOKCA

Trojičné námestie 5/9, 029 51 Lokca

tel.: 043/559 12 26, email.: farnosť@rkclokca.sk, web: www.rkclokca.sk

FARSKÉ OZNAMY (03.03.2024 – 10.03.2024)

3. PÔSTNA NEDEĽA

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	LOKCA	ŤAPEŠOVO
PONDELOK 4.3.2024	Pondelok po 3. pôstnej nedeli, féria	17:30 - detská + Štefan Vraštiak a rodičia	***
UTOROK 5.3.2024	Utorok po 3. pôstnej nedeli, féria	18:00 + Ján, Angela, Justína Jašš	16:30 - detská + Ján, Helena Papán, deti, vnúčatá
STREDA 6.3.2024	Streda po 3. pôstnej nedeli, féria	7:00 + Miroslav Majchrák (30. deň)	***
ŠTVRTOK 7.3.2024	Štvrtok po 3. pôstnej nedeli, féria	18:00 + Michal Hurák, rodičia, súrodenci, rod. Masľanák	***
PIATOK 8.3.2024	Piatok po 3. pôstnej nedeli, féria	18:00 – mládežnícka + Anton, Mária Kramarčík	16:30 + Helena, Florián a rodičia
SOBOTA 9.3.2024	Sobota po 3. pôstnej nedeli, féria; <i>Večerná sv. omša je z nasled. nedele.</i>	18:00 BPZ pre rodinu č. 168	***
NEDEĽA 10.3.2024	4. PÔSTNA NEDEĽA (NEDEĽA LAETARE)	7:30 + kňaz Ľudovít Feja (30. deň) ----- 10:30 BP pre ľud farnosti	9:00 + Felix a rodičia

1. Ak potrebujete niečo vybaviť na fare, môžete sa vopred skontaktovať telefonicky alebo mailom.
2. Na zvony v Ťapešove darovali Bohu známi spolu 250,- €. PBZ.
3. O upratovanie farského kostola prosíme **sk. č. 18: vedúca p. Turbeková Nad'a**. PBZ.
7. Pobožnosť **krížovej cesty**:
 - **Lokca**: v nedeľu (dnes) o 14:00 hod.; v piatok po sv. omši;
 - **Ťapešove**: v nedeľu (dnes) o 14:00 hod.; v piatok po sv. omši;
4. **Mariánske stretko** pre deti bude v **Lokci v pondelok** o 15:30 hod., po ňom **nácvik spevu** o 16:30 hod. a v **Ťapešove v utorok** o 15:00 hod., po ňom **nácvik spevu** o 16:00 hod.
5. **Adorácia** bude vo **štvrtok** v Lokci od **17:15 hod.**
6. **Biblické stretko** bude vo štvrtok v Lokci o 19:00 hod.
8. Počas pôstu sa pripravujeme na umučenie a zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Pokračujme v spoločnej príprave, nech ubúda reťaze na Ježišovom kríži. **Deti**, ktoré prídu na pobožnosť **Krížovej cesty** dostanú nálepku.
9. Aj v tomto roku je možnosť **darovať 2% z odvedených daní**. Podporiť môžete aj cirkevné organizácie.

BUDUJME V SEBE PÁNOV CHRÁM

Evanjeliový úryvok Tretej pôstnej nedele (Jn 2,13-25) ponúka príbeh vyčistenia jeruzalemského chrámu. Ide o prorocké gesto, ktorým Ježiš poukazuje viac než len na materiálnu stavbu. On sám je novým chrámom, v ktorom chce zhromaždiť celé ľudstvo.

Všetci štyria evanjelisti sa zmieňujú o vyčistení chrámu. Ján však oproti ostatným trom evanjelistom robí zásadný rozdiel v rámci celej štruktúry svojho evanjelia. Kým Marek, Matúš a Lukáš kladú tento príbeh na záver Ježišovho verejného účinkovania, Ján ho uvádza na začiatku.

V Kristovi sa uskutočňuje nový chrám

Sme svedkami Jánovej obľúbenej kompozície, keď Ježišove znamenia dostávajú plný význam až v neskorších častiach evanjelia. Napríklad pri prvom znamení, ktorým je premenenie vody na víno, Pán Ježiš uvedie: „Ešte neprišla moja hodina“. K naplneniu Kristovej hodiny dochádza totiž až na kríži. Tam sa uskutočňuje plné zjavenie Ježišovej slávy.

Podobne je to aj s vyčistením chrámu. Celý príbeh začína zmienkou o blízkosti sviatku Veľkej Noci. Počas tohto sviatku Židia v jeruzalemskom chráme zabíjali baránkov, ktorých potom jedli počas veľkonočnej večere. Sviatkom si pripomínali vyslobodenie z egyptského otroctva. Vyčistenie chrámu je potrebné čítať s Ježišovou obetou na kríži. On je pravým Baránkom, ktorého krv zachraňuje človeka. Robí ho slobodným. V Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaní nastáva čas nového chrámu, ktorým je samotný Kristus.

Výzva k pravej nábožnosti

Od udalosti Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania sa veľkonočné spoločenstvo Ježišových učeníkov schádza v jeho mene. Napĺňa sa to, čo Ježiš naznačil v rozhovore so Samaritánkou pri studni. Praví ctitelia sa Bohu nebudú viac klaňať ani na vrchu Garizim, ako to robili Samaritáni, ani v jeruzalemskom chráme, ako to robili Židia (porov. Jn 4. kapitola). Odteraz sa pravý kult bude uskutočňovať v Duchu a pravde, ktorú priniesol Kristus.

Aby učenici porozumeli Ježišovým slovám „Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím“, je potrebná ich veľkonočná viera vo vzkrieseného Krista. Preto Ján uvádza: „Keď potom vstal z mŕtvych, jeho učenici si spomenuli, že toto hovoril, a uverili Písmu i slovu, ktoré povedal Ježiš.“

Chrám v židovstve slúžil na vyjadrenie Božej prítomnosti uprostred svojho ľudu. Preto sa v hebrejskom jazyku na označenie chrámu používal aj výraz „dom“ Boží. Uprostred ľudských príbytkov má svoj „dom“ aj Boh. Odteraz však Boh prebýva v spoločenstve veriacich v osobe Ježiša Krista.

Každý kresťanský chrám je vyjadrením tejto Kristovej prítomnosti. Prorocké gesto vyčistenia chrámu je aj pre nás a pre našu dobu upozornením, aby sme chránili v našich chrámoch ich primárne poslanie. Naša účasť na liturgii nie je kultúrnym podujatím. Nie je obyčajným zhromaždením ľudí. Je jedinečnou participáciou na tajomstve Krista, ktorý máme prežívať v čo najväčšej nábožnosti.

Hieron a naos

V našom úryvku sú použité dva výrazy na označenie chrámu – „hieron“ a „naos“, ktoré slovenský text prekladá jedným výrazom – chrám. Evanjelista Ján používa výraz „hieron“ celkovo 11-krát v rôznych častiach svojho spisu. Chápe ním chrám predovšetkým ako materiálnu stavbu, priestor, v ktorom sa zhromažďuje ľud, pričom výraz označuje celý areál chrámu aj s príľahlými nádvoriami. Tak je tomu aj v prvej časti nášho úryvku, keď Ježiš vyháňa predavačov z priestoru chrámu – hieronu.

Výraz „naos“ Ján používa v celom evanjeliu len 3-krát a to výlučne iba v tomto úryvku, konkrétne v dialógu Ježiša so Židmi (zborte tento chrám /naos/; štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám /naos/; ale on hovoril o chráme /naos/ svojho tela). Výraz „naos“ slúži na označenie samotného centra celého chrámového komplexu, ktorým bola Svätyňa. Ako Svätyňa bola miestom prebývania Pánovej veľby, kde mohli vstúpiť iba kňazi z rodu Léviho, keď prinášali obetu, Ježišova osoba sa stáva „miestom“ prebývania Pánovej slávy. On je "naos" - Svätyňou Boha Otca.

Evanjelista Ján svojím komentárom „ale on hovoril o chráme svojho tela“ pripravuje svojich čitateľov na zjavenie tejto slávy, ktorá sa uskutoční Ježišovou obetou na kríži. V nej je Syn oslávený a Otcovi sa dostáva najväčšej slávy. Niektorí biblisti sú názoru, že tento komentár evanjelistu odkazuje na eucharistickú

skúsenosť spoločenstva veriacich, ktorú prežívali v čase, keď už jeruzalemský chrám bol zničený, ale oni slávili Pánovu večeru a prijímali Kristovo telo v Eucharistii.

Každá svätá omša je sprítomnením Pánovej slávy. Je naším vrastaním do mystického Tela Krista, ktorým je Cirkev, ktorej Kristus je Hlavou.

autor: František Trstenský

zdroj: postoj.sk

SVIATOSŤ ZMIERENIA – 2. časť

Spovedník nie je pánom, ale služobníkom Božieho odpustenia

Nie je hriech, ktorý by nám Boh nemohol odpustiť, ak ho úprimne ľutujeme a chceme sa zmeniť, hovorí vincentín Ondrej Skočík.

Mnohí ľudia sa pre svoj hýrivý štýl života považujú za „beznádejný stratený prípad“. Ako sa Boh pozerá na takýchto ľudí a aké riešenie im ponúka?

Svätý Augustín hovorí: „Keby v cirkvi nejestvovalo odpustenie hriechov, potom by nejestvovala ani nádej na večný život a večnú spásu. Ďakujme Bohu za to, že dal svojej cirkvi taký veľký dar.“ A tento dar je pre všetkých.

Keď sa však ľudia pod vplyvom svojej hriešnosti prepádajú hlbšie a hlbšie do smútku a osamotenosti, nie je ťažké v takejto situácii presvedčiť samého seba, že je všetko stratené a niet žiadneho východiska. Vtedy vedia aj zlomiť nad sebou palicu alebo sfúknuť svoj dohasínajúci plamienok nádeje.

Boh sa však na ľudí pozerá úplne ináč. Jeho pohľad je stály a nekonečne milujúci. Má záujem o všetkých a na každého človeka sa pozerá, akoby bol jediný na celej Zemi. „Nechcem smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil“ (Ez 33, 11).

Boh už v Starom zákone cez prorokov pobáda hriešnikov na pokánie, na návrat k Bohu. „Obmyte, očistite sa, odstráňte mi pred očí zlobu svojich skutkov, prestaňte robiť zlo! Učte sa robiť dobro...“ (Iz 1, 16-17).

Nekonečné Božie milosrdenstvo, ktorého apoštolkou je svätá sestra Faustína, jasne hovorí, že nie je hriech, ktorý by nám Boh nemohol odpustiť, ak ho úprimne ľutujeme a chceme sa zmeniť.

Keď človek príde k takémuto poznaniu a rozhodne sa ísť na svätú spoveď, čo tým získa? Ako pocíti účinky sviatosti zmierenia?

Sviatosťou zmierenia Boh skrze kňaza odpúšťa človeku hriechy. Kajúcnik získava opäť milosť posväcujúcu, teda čisté srdce. A tiež nárok na milosť pomáhajúcu, ktorá mu pomôže vytrvať v dobrom a naplniť predsavzatia.

Účinok sviatosti zmierenia je aj pokoj svedomia a duchovná útecha. Každým ťažkým hriechom si človek zasluhuje večný trest. Znie to tak jednoducho, ale má to hrôzostrašné večné dôsledky. Sviatosťným odpustením sa človeku opäť otvára možnosť získať večné šťastie.

Kto a kedy ustanovil sviatosť zmierenia?

Sviatosť zmierenia ustanovil Ježiš Kristus po svojom vzkriesení, keď sa zjavil apoštolom a povedal im: „„Pokož vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané““(Jn 20, 20-23).

Aj evanjelici sa spovedajú, ale inak ako my. Aký je rozdiel medzi katolíckou a evanjelickou spoveďou?

V katolíckej cirkvi je táto sviatosť spojená s takzvanou ušnou spoveďou. Evanjelici povinnú ušnú spoveď nemajú, ale praktizujú všeobecnú spoveď bez vymenovania hriechov. Ale aj u evanjelikov je možné vyznať dobrovoľne z vnútornej duchovnej potreby svoje hriechy pred kňazom alebo aj pred iným kresťanom. Ide o takzvanú súkromnú spoveď, no nevnímajú ju ako sviatosť.

Vzhľadom na učenie o všeobecnom kňazstve je u evanjelikov možné, aby aj kresťan kresťanovi po vyspovedaní udelil rozhrešenie.

Môže sa katolíik spovedať u evanjelika?

Katolíik sa má spovedať v katolíickej cirkvi, do ktorej vstupuje cez krst; a ďalšie sviatosti mu pomáhajú rozvíjať duchovný život. Na prijatie sviatosti sa vyžaduje viera. Medzi evanjelikmi a katolíikmi je značný rozdiel v chápaní spovede.

Mnohí ľudia síce veria v Boha, ale neveria cirkvi a kňazom. Často z ich strany počúť námietky, či nestačí povedať svoje hriechy Bohu, načo majú do toho „zat’ahovať“ aj kňaza. Alebo riešenie hľadajú v ezoterike či v rôznych psychoanalytických metódach.

Veriť – neveriť... to je veľmi široká otázka. Veríme pilotovi lietadla, ktorý nás má dopraviť v lete na dovolenku do egyptskej Hurgady, no nevieme, kto to je. Nikdy sme ho nevideli, ale veríme mu. Prečo? Veríme lekárovi, ktorý nás má operovať, hoci jeho meno poznáme iba podľa pečiatky.

Cirkev je Kristovo mystické telo. Je sväté, pretože v nej prebýva Kristus ako hlava, a hriešne, lebo sme tam my ľudia. Hriešnosť je všeobecná spoločná realita všetkých ľudí. Aj kňaz, biskup či pápež sú hriešnici, lebo sú poznačení dedičným hriechom. Konaním pokánia, kde svätá spoveď je nevyhnutne potrebná, dennodenne bojujeme proti hriechom.

Ak nám je cirkev ľahostajná, ale veríme v Boha, dokážeme sa s ním porozprávať o svojich hriechoch, hoc aj na balkóne. Ale máme istotu, že nám odpustil? Čo nám na to povedal? Máme istotu, že nás vôbec počúval?

Sviatostnou službou kňaza v spovednici nám Ježiš ide v ústrety, aby sme uverili v nekonečnú lásku Boha, ktorý keď vidí našu úprimnú ľútosť, nám odpúšťa – čoho viditeľným znakom je kňazské rozhrešenie. My ľudia toto potrebujeme vidieť, počúť, zažiť.

Zo spovednej praxe viem, že sú ľudia, ktorí prichádzajú na svätú spoveď s ťažkými hriechmi, z ktorých sa už viackrát vyspovedali a bolo im odpustené. Problém tu však nie je v Božom odpustení, ale v tom, že neodpustili sami sebe.

Čo je zárukou toho, že sa môžeme spoľahnúť, že kňaz dodrží spovedné tajomstvo?

Pre katolícku cirkev vymedzuje ochranu spovedného tajomstva Kódex kánonického práva, kánon 983 § 1: „Sviatostné tajomstvo je nedotknuteľné; preto spovedníkovi je veľmi prísne zakázané slovami, ani nijakým iným spôsobom, ani z nijakého dôvodu ani len čiastočne prezradiť kajúcnika.“

Sú ľudia, ktorí sa ostýchajú alebo nechcú vyznať svoje hriechy kňazovi. „Kým“ je kňaz v spovednici, počas sviatosti zmierenia, zvlášť počas rozhrešenia?

Každá svätá spoveď je osobné stretnutie s Bohom, ktorého viditeľne zastupuje kňaz. „Keď prichádzaš na svätú spoveď, myslí na to, že v spovednici ja sám čakám na teba, kňazom sa len zastieram, ale sám pôsobím v tvojej duši,“ povedal Ježiš sestre Faustíne, ako zaznamenala vo svojom Denníčku v bode 1602.

Aká je úloha kňaza – spovedníka počas sviatosti zmierenia?

Podľa Katechizmu Katolíickej cirkvi spovedník nie je pánom, ale služobníkom Božieho odpustenia. Vysluhovateľ tejto sviatosti sa má zjednotiť s Kristovým úmyslom a s jeho láskou. Má mať osvedčenú znalosť kresťanského správania, má mať skúsenosť s ľudskými problémami a úctu i ohľaduplnosť voči tomu, kto klesol.

Má milovať pravdu, byť verný Učiteľskému úradu cirkvi a trpezlivo viesť kajúcnika k uzdraveniu a plnej zrelosti. Má sa za neho modliť, konať zaňho pokánia a zveriť ho Božiemu milosrdenstvu.

Čo ak po spovedi vhpuneme do tých istých koľají a naďalej zlyhávame a hrešíme v tom, z čoho sme sa vyspovedali?

Je pravda, že hriechy sa nám opakujú. Preto je také dôležité, aby svätá spoveď nebola iba sporadická, ale pravidelná.

(pokračovanie nabudúce)

zdroj: svetkresťanstva.postoj.sk